

andet Thing, jeg ſeer dog ikke rettere end, at naar det omtales formelle Feil, ſom ere af en ſaa indgribende Beſtaffenhed, ſom ſkulle være begaaede, og naar der er omtalt formelle Indſigelfer, ſom kunne fremſettes og ſom forudſettes at være begrundede, og naar man ſaa ſpørger, hvem der egentlig har begaaet diſſe Feil, — thi det ligger jo temmelig nær, — kan Svaret ikke blive andet, end at de ere begaaede af det andet Thing eller detes Formand. Jeg ſeer derfor ikke, hvorledes man ſkulde kunne komme bort fra, at det er en Kritik over det andet Thing, men jeg ſkal ikke dvæle derved, thi det kan maaffee være, at den Omſtændighed, at en ſaadan Beſlutning er noget ſtødende mod det andet Thing, for mange ærede Medlemmer ikke juſt vil være nogen Grund til ikke at vedtage den. (Hør!) Jeg erkjender imidlertid fuldkommen den foreliggende Beſlutnings gode Egenſkaber — om jeg ſaa maa ſige — ſom Eynaſleder, ſom et Middel til at give den electriſke Strømning, ſom mulig er tilſtede her i Thinget, en ſaadan Retning, at den ikke bliver ſkadelig for ſelve Loven, men det er en Beſlutning, ſom, hvis den tages ſom den ſtaaer, indeholder en Modſigelfe, eller hvis den tages ſaaledes, ſom den ærede Drøfter ſøgte at fremſtille den, er ſaa lidet motiveret, at jeg alligevel ikke kan ſtemme for den.

Krabbe: Den ærede ſidſte Tale har fremſat flere, ſom det forekommer mig, gode og ſande Bemærkninger, men Bemærkninger af den Natur, at de, vel underſøgte, forekomme mig at tale for Vedtagelſen af den forelagte Beſlutning. Der er en, hvori jeg ikke kan være entg med det ærede Medlem, nemlig det, at der, naar man var af den Mening, at det Lovforſlag, ſom nu er kommet til at foreligge os, var et andet end det, der tidligere har foreligget os, ikke ſkulde være Anledning for Folkethinget til at vægre ſig ved at behandle det, men at dette i ethvert Tilfælde kun vilde kunne medføre, at der var Grund til at for-

andre det kun til det, ſom det tidligere har været. Jeg troer netop, at der, naar vi ere af den Mening, at Lovforſlaget er væſentligt et andet, og naar Thinget ikke maatte beſlutte ſig til at bruge det Mæglingsforſlag, der her er gjort for at komme over den formelle Vanſtelighed, kan være væſentlig Grund for Thinget til at vægre ſig ved at behandle dette Lovforſlag. Det forekommer ogſaa mig, at de Betænkeligheder, man fra Grundlovens Side kan have ved dette Lovforſlag, paa ingen Maade vilde blive ryddede tilſide derved, at man forandrede det til det Indhold, ſom det tidligere havde havt; thi derved vil man netop gjøre Sit til at indføre en Praxis, ſom man har miſbilliget, og hvad Praxis for den hele Forretningsgang angaaer, er jeg her, ſom oftere, af den Mening, at jo undſkyldeligere de Forhold ere, hvorunder den Praxis, man miſbilliger, vil indſnige ſig, jo mere extraordinaire diſſe Forhold ere, deſto mere maa man være paa ſin Poſt mod en ſaadan Praxis; thi kun derved kan man betrygge ſin Bei under ſenere Forhold, hvor der er mindre Undſkyldning, og hvor Tilfældet kan være farligere. Det forekommer mig heller ikke, at denne Ytring af det ærede Medlem fuldſtændig lader ſig ſyrene med det Raſonnement, ſom han gjorde gjældende, nemlig, at, naar her er Tale om, at det foreliggende Lovforſlag ikke er det ſamme ſom det tidligere, er dette en Overſkridelſe af ſelve Grundloven, ſom man ikke kan ſjerne eller hjælpe ſig ud over ved en Beſlutning. Med Henſyn til dette Punkt ſkal jeg tillade mig at bemærke, at det med de conſtitutionelle Former ikke er ganſke ſaaledes, ſom med de rene Retsformer; ved at paſee de conſtitutionelle Formers Drøvelſe, ſeer man paa diſſe Formers Indhold og det Diemed, de ſkulle have, og man har hverken i denne Forſamling eller, jeg troer, i nogen anden lovgivende Forſamling begrænſet ſig ſaa ſtrængt til Overholdelſen af ſelve Formerne ſom ſaadanne, ſom man nødvendigvis maa gjøre det ved en Ret. Naar man paa en Fremgangsmaade, hvis